Merri on, mis laewo kannab,
Kallo saad ka temma weest:
Lojast anti, sedda tääd,
Sitkeks, ahneks siiski jääd!

Wannad sannad on wanna hõbbe.

Omma tenitud leiwal on saia maggo.

Paljo innimessi ellawad ma peal, kes sowima ja tahtma esimessed meistrid on. „Kui se ja se ärra surreks ja minna temma warrast ni ja ni paljo pärriks, waat, se olleks assi!“ Nenda on nende õhkaminne õhto ja hommiko. Nemmad ehhitawad igga pä sured ja illusad lossid pilwede peale, agga ei wõi ial nende sees ellada; sest se on walle: maggaja kassi suhho hirid ei jookse. Kes sowimisest tahhab ellada, peab sowides surrema, ehk: mis isse rüppe kukkub, se isse rüppest hüppab.

Surreb agga sul mõnni rikkas onno wõi täddi, ja jättab omma suurt kukkurt sinno luggeda, noh, siis wõtta wasto ja tänna Jummalat; agga minna pean sest wannast sannast kinni: „omma tenitud leib on maggus“ — muidogi õigusse kombel ja palle higgi sees! Mis sul lendus tulleb, se lendus jälle lähhäb, ehk kül mitte igga kord, siis ommeti mitto kord. On jubba küllalt nähtud, kuida sured warrandused surnuks lõdi ja rikkast pärrandusest eunam ülle ei jänud, kui üht sandikotti osta. Mis inimenne omma tõ ja waewaga on teninud, sedda mõistab temma kokko hoida ja armsaks piddada; agga mis tal nenda tulest rüppe langeb, ei panne ta sureks asjaks; kuida tulleb, neuda lähhäb. Mil on innimenne põrasem ja halbim, kui siis, kui temmal keik kergelt ja ilma waewata kätte tulleb? Tõ ja waewa te on kül pitkem, agga hopis julgem ja pärrast tassasem käia. Rahha leidmisse, warrapärrimisse ja mõnne mu hõlpsa hüppamisse läbbi rikkaks sada: sedda mõistab jo igga narrilane. Lossiwõtmisse ja mõnne mu